

קונטרס

כי תשא

שנאמרו על ידי

ב"ק אדמו"ר שליט"א

מהאלמין

הוצאה שני'

*

ה'תשנ"ז

בלתי מוגה

הוצאת אור יחזקאל

ברוקלין, נוא יארק יע"א
שנת תשנ"ז לפ"ק

פרשת כי תשא

- א -

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם (ל, י"ב).

- א -

צ"ב מלת כופר נפשו "לה'", שנראה כמיותר, דהלא בוודאי הוא לה'.

ואפשר לבאר בהקדם דברי הנועם אלימלך (דף מ"ה:):
וז"ל: כי תשא כו' דהנה כתבנו מזה פעמים הרבה שהצדיק
הרוצה להשפיע לעולם צריך לקשר וליחד העולמות ביחודא
שלים עד אי"ס ב"ה ובי"ש וע"י כח ותיקון ויחוד הצדיק כזה
יכול גם הצדיק שאינו במדרגה זו ג"כ להמשיך השפעה
לעולם. וזהו וחנותי את אשר אחון ופירש"י ז"ל אע"פ שאינו
הגון. ולכאורה נראה פשטא דקרא להיפך למי שהוא ראוי
לחוננו. אך לפענ"ד כך הוא כוונת רש"י ז"ל דע"י העושה נחת
רוח וחן להבורא ב"ה שמיחד ומקשר העולמות כנ"ל, ע"י כח
הצדיק הזה אני אחון אף למי שאינו הגון. וזהו חן וכבוד יתן
ה' כו', פ"י בין ע"י צדיק שעושה חן ויחוד בעולמות, בין ע"י
הצדיק שאינו במדרגה זו אך שהוא תמיד בתשובה ויודוי
להבורא ב"ה ויתעלה ע"י שניהם יתן חן, יתן ה' השפעה
וטובה לעולם. לא ימנע טוב להולכים בתמים הוא נתינת
טעם למה שלמעלה ממנו דמשום דהבורא ב"ה דרכו להטיב
לכל לכן לא ימנע טוב להולכים בתמים, באיזה מדרגה שיהי
רק שיהא בתמימות. וזהו כי תשא את ראש כו', פ"י כי הוא
לשון אשר שאמר הקב"ה אתה תשא את ראש דהיינו

העולמות נקראים ראש. לפקודיהם פיי כדי לפקוד לכל ביי את ההשפעה להשפיע להם לפוקדם בכל טוב, ותגרום שאף הצדיקים שאינם במדרגתך רק ונתנו איש כופר נפשו, פיי שיהא תמיד בתשובה לבקש כפרה ומחילה לנפשו. גם הם יכולים להמשיך השפעה לעולם. ולא יהיי בהם נגף בפקוד אותם, שלא יוכל שום קטרוג לקטרג עליהם בפקוד אותם היינו את ישראל בהשפעה וטובה אמון, עכלה"ק.

וזהו שאמה"כ כי תשא את ראש, כשתרצה להרים את הראש של בני ישראל, דהיינו הצדיק, אשר כל מגמתו הוא להעלות השכינה ולהמשיך השפעות טובות לכלל ישראל, העצה לזה עיי לפקודיהם, שיתנו כופר נפשם להצדיק שהצדיק יהיי לו הרחבת הדעת ויוכל לעבוד את ה' ולהכניע הסטרא אחרא, ואז "ולא יהיי בהם נגף בפקוד אותם", אם כשתפקוד אותם, כשיעשה טובה להצדיק, כי תיבת ונתנו נכתב למפרע ג"כ ונתנו, כידוע, וזהו "ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם", דאם כשתפקוד אותם, כשיעשה טובה להצדיק, כי צריך לזכור שמלת ונתנו נקרא ישר והפך ונתנו, ואם יתן להצדיק בודאי יקבל בחזרה שהצדיק ימשיך לו השפעות טובות.

- ב -

ויש להוסיף לזה דהנה אחז"ל דהתלמיד חכם הוא בחינת שבת, שבתא דכולא שתא, וכמו שבשבת קודש נמשך השפעות טובות ממזלא עילאה, כמו שכתב בספה"ק נועם אלימלך (פרשת תרומה) על פסוק ועשו ארון עצי שטים וז"ל, נראה לפרש דהנה הארון והשולחן והמנורה הם רמז על בני חיי ומזוני, דהיינו הארון רמז על חיי התורה הקדושה נמשכים חיים לעולם כמ"ש ואתם הדבקים בה' אלקיכם

חיים כולכם היום, והשולחן הוא ממילא רמז על מזוני, ואיתא בגמ' חיי ובני ומזוני לאו בזכותא תליי מילתא אלא במזלא. ויש לומר הפירוש כך דימי החול נקראים זכותא מלשון זכוכית והוא מחמת שהצדיק רואה בהם באספקלריא שאינה מאירה היינו שהוא כעין חציצה ומחיצה קצת המפסקת, אבל קדושת יום שבת קודש נקרא מזלא דהוא עולם עליון והוא בגימטריא ע"ח ג' הויות, והם כנגד שלש סעודות של שבת קודש. וע"י הצדיק ממשיך את השלש הנ"ל דהיינו ע"י שלש הויות הנ"ל שהם בגימ' מזלא הוא ממשיך חיי ובני ומזוני שבשבת קודש הצדיק בא בקדושה רבה וכאלו רואה באספקלריא מאירה שאין דבר חוצץ נגדו, עכדה"ק עיי"ש.

היוצא מדבה"ק דבשב"ק שהוא בבחינת מזל"א וההשפעות יורדים אז בבחינת אספקלריא מאירה ואין דבר חוצץ נגדו, ממשיכים אז בני חיי ומזוני רויחי.

וכמו כן ע"י הצדיק שהוא בבחינת שבת, נמשכים השפעות טובות לעולם הזה, וכמו שבשבת קודש אומר הקב"ה לוו עלי ואני פורע, שהקב"ה משפיע מכח השבת בני חיי ומזוני רויחי כדברי הנוע"א, כמו כן ע"י הצדיק.

וזהו שאמר הכתוב ונתנו איש כופר נפשו "להי", פי' כדברי הנועם אלימלך שכתב דהצדיק הרוצה להשפיע לעולם צריך לקשר וליחד העולמות ביחודא שלים עד א"ס ב"ה וב"ש, וזהו ונתננו ישר והפוך, דע"י שיתנו להצדיק שהוא ראש בני ישראל כל צרכו, ממילא יזכו שתחזור אליהם ההשפעה, ויהי כופר נפשו לה', שהצדיק ישפיע ע"י שיקשר ויחד העולמות עד א"ס ב"ה וב"ש.

- ג -

ולבאר הלשון כופר נפשו, אפשר לומר עפ"י העובדא שהיה אצל זקיני הגה"ק מאפטא זי"ע בעל אוהב ישראל, דאחד מחסידיו בא לפניו והתאונן על מצבו הדחוק מאוד, אמר לו הצדיק: אתן לך מכתב לאחד מאנשים שלי, והוא גביר עצום, שיתן לך על חשבוני מאתים רובלים. וכן עשה. העני קיבל את המכתב ונסע לאותו גביר, ולא גילה לו תיכף שיש לו מכתב מהצדיק, אך אמר לו סתם כי הוא בא עכשיו מאת הרבי, וקיבלו העשיר בסבר פנים יפות והזמינו להתארח אצלו.

כעבור ימים אחדים מסר את המכתב להעשיר. כשקרא העשיר את המכתב נתכרכמו פניו ואמר: איני יודע אילו חשבונות יש להרבי עמי, כי יצוה עלי לתת סך רב כזה על חשבונו. אני יכול לתת לך איזה סכום, אבל מאתים רובל לא אתן. והאורח אמר כי לא יוכל לעבור את פי הרבי ולקבל פחות. סוף דבר, העני יצא מלפניו ריקם, נסע אל הצדיק וסיפר לו מה שקרה. אמר הצדיק: עתה אתן לך מכתב אחר לאיש אחר מאנ"ש, אבל הוא אינו עשיר כל כך ולכן אכתוב לו שיתן מאה רובלים. נסע העני לאותו חסיד ומסר לו את המכתב של הרבי. והחסיד בראותו מכתב מהרבי שמח מאוד ואמר לו: אחי, שב נא בביתי כמה ימים עד אשר אמצא עצות להשיג לך את כל הסכום אשר יצוה עלי הרבי, וכן היה. אחרי ימים אחדים נתן בידו הסך מאה רובלים בלב שמח ובפנים שוחקות. והעני נסע שוב להרבי וסיפר לו מעשה החסיד.

כעבור זמן קצר החל מצבו של הגביר הראשון לרדת והלך הלוך וחסור מיום ליום, עד כי נתדלדל מאוד. עבר זמן ידוע

והוא התרושש לגמרי, ובמשך הזמן הוכרח להיות הולך וסובב על פתחי נדיבים, והיה נודד ללחם. בדרך נדודיו בא לאפטא, ונזכר באותו מכתב של הרבי ומכל ההרפתקאות שעברו עליו, ולבו פעם בקרבו על אשר סירב למלא בקשת הצדיק, כי הבין שבשביל זה באו עליו הרעות והצרות. בא לחצר הצדיק וצעק ככרוכיאל להכניסו אל הרבי, אבל הצדיק ציוה שלא יכניסוהו, והיה הולך ובוכה לילות כימים, עד אשר נתנו לו עצה כי יעמוד אצל חלון הרבי ויבכה. עשה כן, והצדיק שאל את מקורביו עליו, ואמרו לו שכבר הודה האיש על פשעו ומתחרט מאוד. אמר הצדיק: אם יש לו טענה עלי, אני מוכן לעמוד עמו לדין תורה. הושיב הרב בית דין, ואחד מהם היה הרב הצדיק ר' משה מסאווראן. טען הצדיק לפני הבית דין:

- מעשה שהיה כך היה. בבואי להעולם הזה מסר לי הקב"ה כמות של כסף וזהב הנצרכים לי לעבודתי, ואני חילקתי ופיזרתי אותם בין אני"ש המסתופפים בצל קורתך. כל רכוש האיש הזה שלי היה, וכשסירב ליתן על חשבונני מאתים רובלים, לקחתי את שלי ומסרתי להחסיד האחרון, שציית לדברי. ויצא פסק דין מהבית דין, שהאיש אינו יכול לתבוע את נכסיו בחזרה, כי לא לו הם, אך מזונות מגיע לו מצד רחמנות, אם יתחרט על מעשיו ויפייס את הצדיק. וכן היה. כל ימיו של האיש היתה לו פרנסה די מחייתו, אבל לא השאיר אחריו ברכה, והחסיד האחרון שציית למכתב הרבי נתעשר והיה גביר גדול כל ימיו, ע"כ-הסיפור.

המוסר השכל מהסיפור הוא: אם אין נותנים ממון כשנתבעים לצורך הזולת, בפרט כשהצדיק מבקש את הכסף

ממנו, לוקח הצדיק את העשירות ונותן זאת לאדם יותר מהימן.

ובזה פירשתי הכתוב בפרשת נשא (במדבר ה', יי) "איש אשר יתן לכהן לו יהיה", דאם האדם רוצה להיות בבחינת "איש", ברום המעלה, שיהי לו עושר וכל טוב, יקיים "אשר יתן לכהן", כהן מרומז להצדיק שהוא כהן לא-ל עליון, שיתן כסף להצדיק כפי אשר יושת עליו, כי המפתחות בידם של הצדיקים כדברי הרה"ק מאפטא, ואז יזכה "לו יהיה", שהעשירות תישאר אצלו לעולם ועד, בעולם הזה ובעולם הבא, שיהי אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא.

וזהו שאמר הכתוב כאן, כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם, שצריך להרים את ראש הצדיק וליתן לו כל צרכו, ואפילו כשמבקש ממנו מעות לצדקה, כמובן, ונתנו איש כופר נפשו לה', דבזה שנותן להצדיק ממילא נותן "כופר נפשו", כי באם לאו יקח הצדיק את כספו ויפקידו ביד רעותו הטוב ממנו, וכעובדא הנ"ל. ונמצא דבאמת מה שנותן הוא "כופר נפשו", דבזה שנותן להצדיק ומציית לו כשהוא מצוהו ליתן צדקה, הוא פודה את נפשו שלא יצטרך לחזור על הפתחים ח"ו, ויהי לו כל טוב.

-ב-

**אלהי מסכה לא תעשה לך, את חג המצות תשמור (ל"ד,
י"ז-י"ח)**

-א-

בזהר (ח"ב קפב.) על פסוק זה אלהי מסכה לא תעשה לך, את חג המצות תשמור, אלהי מסכה לא תעשה לך וכתוב

בתריה את חג המצות תשמור, מאי האי לגבי האי, אלא הכי אוקמוה מאן דאכיל חמץ בפסח (כאילו עביד כוכבים ומזלות למפלח לגרמיה דהא רזא הכי הוא דחמץ בפסח) כמאן דפלח לכוכבים ומזלות איהו, ע"כ.

-ב-

ואפשר לומר בכוונת הסמוכין שנסמכו שני פסוקים אלו להדדי, כי ארז"ל כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה. והנה בדרך כלל האדם הנזהר ממשוהו חמץ במשך ימי החג, אז קודם החג, בעת שמנקים ומכבדים את הבית כראוי, מזדמן לפעמים שהוא כועס על אנשי ביתו אם הוא מוצא שאיזה חדר או פינה בחדר לא נעשה כראוי וכהלכה.

-ג-

ולזה הזהיר הכתוב, **את חג המצות תשמור**, פי' שהן אמת שצריכים להיות נשמר ונזהר מאוד בשמירת חג הפסח כהלכתו, אבל צריכים ליזהר ג"כ שלא לכעוס, דאם הוא כועס הרי הוא כעובד ע"ז ח"ו, ועל זה הזהיר הכתוב **אלהי מסכה לא תעשה לך**, שלא תעבוד ע"ז ח"ו ע"י הכעס שתכעוס על אנשי ביתך בעת ההכנות להחג. יעזור השי"ת שנזכה לינצל אפילו משמץ של כעס, ונשמור את כל הלכות חג הפסח כדמיבעי למיהוי.

